

יעל גלברמן

תמונות מחיי נישואים

מישהו משקר, בחוץ בתוך דירה אחרת
 ושוב בפנים, בתוך דירה
 שהלב עובר אליה בתנועה של מצלמה
 בסרט תעודי על נשואים
 שעליו אני עובדת כבר שנים.
 מישהו עומד זקוף מול הראי
 ומדבר אל מחצית פניה של אשה
 כמו לירח.

הוא משקר.

היא נשענת אל הקיר מאחורי גבו.
 הצל שהוא מטיל חוצה אותה לשנים
 והמלים צונחות אל השטיח רכות והפוכות,
 מבליחות כמו דבר לא משמש שהשתמר בחשך,
 פסות בטנה שהוא פורם ממעיל ישן
 שפעם אהבו שניהם:

הוא רואה איך היא גוהרת, מדליקה
 את מנורת הלילה, מחליקה את כסוי
 המטה שהוא עוזב. אבל היא רואה
 את פניו שבמראה מכסות
 בטביעות אצבעותיה.

כדי לתאר את חיי הנישואים של בני זוג מגייסת המשוררת את
 אמנות הקולנוע. היא קוראת לשיר כשם סרטו הידוע של אינגמר
 ברגמן, מתבוננת ביחסים בין השניים דרך עדשת מצלמה, ומתארת
 את המתרחש באופן סינמטי מאוד.

השיר כתוב כתסריט עם קאטים – פעם אנחנו רואים אותו ופעם
 אותה, מאחוריו. בני הזוג מתקשרים דרך המראה, ומה שמהדהד
 לקורא הוא הביטוי "המראה לא משקרת". אף שהגבר משקר – בגד
 באשתו – האמת ידועה לכל. יש כאן רצף של פעולות סמליות
 המורות על פרידה, אבל גם על הכתמה בזיכרון שכל אחד מבני
 הזוג יישא. יפה השימוש בטביעות האצבע שלה, המכתימות את
 פני הזיכרון שלו. יפה גם ההקבלה הדימנטית בין הארסה שפניה
 חצויות בידי הצל של הגבר לבין הירח החצוי ומסודרים הכוכב.
 בעיקר גברים, השתמשו בירח כמסמל נשיות, וכיניהם אצלנו נתי
 אלתרמן וכמובן אלכסנדר פן).

השיר לקוח מתוך "אותו הנהר פעמיים" (הליקון), ספר שיריה השני
 של יעל גלברמן, מתרגמת ומשוררת, שפירסמה בעבר במיטב
 כתבי העת והמוספים הספרותיים.